

Il piano di Dio

Il piano di Dio

Dievas turi planą! Šiandien, kai visi žmogiškieji planai žlunga, šis įsitikinimas yra vienintelis šviesos ir vilties spindulys pasaulyje, kuriame saugumas, taika ir laimė yra beveik visiškai užgožti žmogaus savanaudiškumu ir agresija. Šis vilties spindulys tampa aiškiu užtikrinimu ateities atžvilgiu, kai iš Šventojo Rašto sužinome, kad jo sėkmė nepriklauso nuo geros valios ir silpnų pastangų mažumos, kuri vis dar tiki Dievu, bet nuo Dievo pasiryžimo ir gebėjimo jį įgyvendinti, nepaisant savanaudiškos tų, kurie nori jam trukdyti, opozicijos.

Dauguma žmonių sutinka, kad jei pasaulis priimtų Kristaus mokymus, išdėstytus Kalno pamoksle, būtų galima pasiekti ilgalaikę taiką ir laimę. Tačiau, kaip jie sako, problema yra priversti pasaulį priimti šiuos mokymus. Žmogaus istorija moko, kad savanaudis žmogus vargu ar staiga taps altruistu ir nuspręs savo veikloje vadovautis meile, o ne savanaudiškumu. Iš tiesų, viltis, kad ginklų jėga tautos bus priverstos laikytis auksinės taisyklės ir kad tokiu būdu iš dabartinės žmogiškųjų ambicijų ir godumo griuvėsio iškils nauja taikos ir laimės pasaulio tvarka, yra silpna.

Todėl, jei Dievo plane turime rasti tikrą viltį dėl ateities žmonijos laimės, tas planas turi apimti tinkamas priemones, kad jis galėtų būti veiksmingai įgyvendintas. Jo sėkmė neturi būti pavojuje dėl savanaudiškų žmonių manipuliacijų galimybės ar netikinčių masių šalto abejingumo. Šventasis Raštas

mus užtikrina, kad Dievo planas įgyvendinamas dieviškai numatytais būdais ir priemonėmis, garantuojančiais jo veiksmingumą ir galutinę sėkmę atnešant pasauliui „visų tautų troškimą“. Agėjo 2:7; Zacharijo 4:6

Dievo tikslai niekada neišsipildo

Dabartinė tragiška pasaulio padėtis nereiškia net laikino dieviškojo plano žlugimo. Tai reiškia žmonių manymu Dievo plano žlugimą, ir šis žlugimas turėtų įtikinti mus, kad būtina iš naujo išnagrinėti Šventąjį Raštą, kad atrastume savo interpretacijos klaidas, kurios vedė prie vilties ir lūkesčių, dabar sudaužytų šaltos realybės.

Tai, kad buvo puoselėjamos klaidingos ir nepagrįstos viltys dėl krikščionybės tikslo ir pažangos pasaulyje, dabar yra aiškiai matoma visiems, kurie neužsimerkia prieš realybę. Ortodoksų sluoksniuose vyravo nuomonė, kad pasaulis nuolat gerėja, kad civilizacija pažengė į vis aukštesnį žmonių tarpusavio geranoriškumo lygį ir kad netrukus baimė, skurdas ir karai išnyks. Šioje optimistinėje ortodoksų bažnyčios pasaulėžiūroje buvo numatyta ir galimybė, kad visi pagonyms atsivers į krikščionybę, tikriausiai dar šios kartos gyvenimo metu.

Šios klaidingos krikščionybės viltys ir teiginiai pradėjo griūti 1914 m. prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui. Tačiau buvo dedamos didžiausios pastangos sutelkti civilizacijos ir teisumo jėgas po to, kai žlugo žmonių pastangos išlaikyti taiką. Tas karas pasauliui buvo netikėtas, bet filosofiškai jis buvo vadinamas „karu,

kuris užbaigs karus“ ir padarys pasaulį „saugų demokratijai“.

Po 1918 m. paliaubų buvo daug kalbama apie grįžimą prie „normalumo“, bet, kaip mes visi žinome, normalumas niekada nebuvo pasiektas. Po to, kai visos konferencijos ir derybos žlugo, prasidėjo dar vienas kruvinas karas, ir dabar pripažįstama, kad nėra vilties, kad pasaulis grįš prie normalumo. Šiandien klausimas yra ne kaip grįžti prie normalumo, bet koks bus naujojo „normalumo“ pobūdis.

Tuo tarpu per visus šiuos neramius metus, vietoj to, kad vis daugiau žmonių prisijungtų prie krikščioniškų bažnyčių, įvyko atvirkštinis reiškinys. Net vadinamosiose civilizuotose šalyse bažnyčių narių skaičiaus augimas neatsilieka nuo gyventojų skaičiaus augimo. Ateizmas vis labiau plinta. Daugumą bažnyčių vis dar apėmusi pasaulietiško dvasia. Jaunimas baigia mūsų mokyklas ir kolegijas beveik visi netikėdami Dievu ir Biblija. Misionieriškas darbas susilpnėjo, o mūsų gražią žemę užplūdo įvairios filosofijos.

Mes apžvelgiame šiuos faktus ne tam, kad kritikuotume ar užsimintume, kad kažkas galėjo padaryti kažką geriau. Dabar ne laikas kritikuoti tai, ką kiti darė, kad pasaulis taptų geresne vieta gyventi. Mes norime tik pabrėžti, kad kažkur žmogiškųjų pastangų kelyje, nepriklausomai nuo pasireiškusio nuoširdumo laipsnio, vyrai ir moterys padarė klaidą dėl Dievo tikslo. Jei Dievas būtų norėjęs, kad šios kartos žmonės atsiverstų, jie būtų atsivertę. Jei Dievo apsauga būtų buvusi virš 1914 m. prieš karą

egzistavusių žemės institucijų, jos nebūtų buvusios sunaikintos.

Per pranašą Viešpats sako: „Taip yra ir mano žodis, kuris išeina iš mano burnos... Jis negrįš pas mane tuščias, bet įvykdys tai, ko aš noriu, ir pasieks tikslą, kuriam aš jį siunčiau“ (Izaijo 55:8-11). Tai reiškia, kad nepaisant šiandien visame pasaulyje vyraujančių sunkių sąlygų, Dievo planai, kokie jie bebūtų, nuosekliai ir sėkmingai įgyvendinami. Apaštalas sako, kad „Dievui žinomi visi jo darbai nuo pasaulio pradžios“ (Apaštalų darbai 15:18). Tai reiškia, kad Dievas žinojo, koks bus jo planas mūsų laikams, ir kad tas planas nebuvo sužlugdytas. Izaijas 46:9,10; 14:24,27

Kad Dievas turi planą, aiškiai parodo apaštalas Paulius Efeziečiams 3:11, kur jis kalba apie „amžių planą“, kurio pagrindinis bruožas yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atperkamoji veikla. Tai, kad šis planas apima kelis amžius, nurodoma Efeziečiams 1:10, kur Paulius kalba apie dalykus, kurie bus padaryti „laiko pilnatvės išpildymo metu“, ir Efeziečiams 2:7: „kad ateinančiais amžiais Jis parodytų mums savo malonės turtus...“. Apostolas apibūdina, kad Dievo laiko pilnatvėje bus įvykdytas darbas, kuriuo „viskas bus sujungta Kristuje“. Tai reiškia, kad anksčiau žmonijos istorijoje neturėtume tikėtis pamatyti „visko“ harmoniją su Kristumi.

Matydami, kad Dievo planas apima įvairius amžius arba laikotarpius ir kad tik „laikų pilnatvėje“ tas planas bus įgyvendintas, suderinant pasaulį su Dievu per Kristų, ieškokime Raštuose, kaip Dievo planas

ankstesniais amžiais artėjo prie savo galutinio tikslo „laikų pilnatvėje“.

Trys pasauliai

Petro antrajame laiške, 3 skyriuje, mums pasakojama apie tris „pasaulius“. Šioje pranašystėje apaštalas vartoja graikų žodį „*kosmos*“, reiškiantį daiktų tvarką. Pirmasis iš jų, kaip jis mums sako, baigėsi potvynio metu; antrasis baigsis su Kristaus sugrįžimu; o trečiasis, kuris yra Dievo pasaulis, yra „be pabaigos“. (Efeziečiams 3:21). Šie trys pasauliai apima tris ilgus laikotarpius. 2 Petro 3:6; Galatams 1:4; Hebrajams 2:5

Laikydami šiuolaikinio kalbos vartojimo, galime kalbėti apie šiuos tris pasaulius kaip apie vakarykštį pasaulį, šiandieninį pasaulį ir rytojaus pasaulį. Biblijoje žodis „pasaulis“ vartojamas taip pat kaip ir mes, ne kaip planeta, kurioje gyvename, bet kaip žmonių tvarkos, o kartais kaip amžius ar laikotarpis. Daugelis nesusipratimų dėl Dievo plano žmonijai kilo dėl to, kad nebuvo suprastas šis faktas. Pavyzdžiui, biblinis „pasaulio pabaiga“ buvo klaidingai suprastas kaip tikrosios žemės ir visko, kas joje yra, sudegimas. Tai atgrasė daugelį nuo šio klausimo tyrinėjimo.

Dėl šio nesusipratimo, ką reiškia pasaulio pabaiga, daugelis bijojo jos artėjimo ir todėl stengėsi ją perkelti toli į ateitį. Kiti laikė tai tik tamsiųjų viduramžių prietarų, kurio neverta rimtai svarstyti. Tačiau kai suprantame, kad tai, ką Biblija vadina dabartinio pasaulio pabaiga, reiškia būtent tai, ką dabar matome vykstant, ir ką mūsų laikų mąstantys žmonės vadina

pasaulio pabaiga, tada ši tema turėtų įgyti svarbią, netgi gyvybiškai svarbią reikšmę visiems, kurie domisi, koks bus rytojaus pasaulis.

Biblijoje terminai „ugnis“, „žemės drebėjimai“, „audros“ ir pan. vartojami taip pat vaizdingai, kaip ir šiuolaikinėje kalboje, apibūdinti katastrofiškus sunkumus, ištikusius šios kartos žmones ir tautas. Kaip Viešpats naudoja terminus „kviečiai“ ir „kuokštiniai“, „avys“ ir „ožkos“, kad iliustruotų tuos, kurie Jam tarnauja, apsimeta tarnaujančiais arba Jam priešinasi, taip Jis naudoja terminus „žemė“ ir „dangus“, kad iliustruotų organizuotos visuomenės, vadinamos „pasauliais“, fazes. Jeremijas 22:29

Petras kalba apie dangų ir žemę, kurie buvo prieš potvynį, nurodydamas, kad jie sudarė „tuometinį pasaulį“, vakarykštį pasaulį. Tas pasaulis baigėsi potvynio metu, bet pati žemė nebuvo sunaikinta. Apie tikrąją žemę skaitome, kad ji „liks amžinai“. (Ekleziasto 1:4). Izaijo 45:18 mums sakoma, kad Dievas nesukūrė žemės veltui, bet „sukūrė ją, kad ji būtų apgyvendinta“. Tai yra pagrindinis tiesos faktas, kurį turėtume turėti omenyje, kai Šventajame Rašte sekame dieviškojo plano kontūrus. Dievo planas neapima žmonijos perkėlimo į kitą gyvenimo sferą, bet jos atkūrimą amžinajam gyvenimui žemėje, žmogaus sukurtoje ir pirminėje namuose. Psalmė 115:16; Izaijas 65:21; Jeremijas 31:17; Pakartoto Įstatymo 11:21; Matas 5:5

Taigi pirmasis pasaulis, kuris prasidėjo sukūrimo metu, baigėsi potvynio metu. Antrasis pasaulis, pasak apaštalo, prasidėjęs po potvynio, baigsis

sunaikinimu, įvykusių didžiojo suspaudimo laikotarpio, arba Viešpaties (Jehovos) dienos, pabaigoje. Ši Jehovos diena bus po mūsų Viešpaties sugrįžimo, kai sąlygos šiame dabartiniame blogame pasaulyje bus tokios pačios kaip Nojaus laikais. Mato 24:38,39; Luko 17:26,27; Pradžios 6:11; 2 Petro 3:6,7,10

Mums sakoma, kad Nojaus dienomis žmonės „valgė ir gėrė, tuokėsi ir tuokė... ir nežinojo“ apie artėjančią potvynį, kuris turėjo sunaikinti „tuometinį pasaulį“. Taip pat, kaip aiškina Šventasis Raštas, „Viešpaties diena“ ateis kaip „vagis naktį“, žmonės nesuvoks įvykių reikšmės, kol tos dienos pražūtingos bėdos nesunaikins šio „dabartinio blogio pasaulio“. Galatams 1:4; 1 Tesalonikiečiams 5:2; Luko 21:35

Tačiau šiandieninio pasaulio pabaiga nereiškia žmonijos pabaigos. Ne, ačiū Dievui, tai reikš tik naujo pasaulio, rytojaus pasaulio – Dievo rytojaus pasaulio – pradžią. Viena iš pagrindinių vakarykščio ir šiandieninio pasaulio savybių yra tai, kad jie buvo pagrįsti savanaudiškumu, o jų valdovas buvo Dievo aršus priešas Šėtonas. Tačiau su šiandieninio pasaulio pabaiga ir rytojaus pasaulio pradžia Šėtonas bus surištas, o tas naujas pasaulis pateks po nauja, dieviška valdžia. Apreiškimo 20:1-4; 21:1-5; 2 Petro 3:13; Izaijo 65:17; Obadijo 21

Savanaudiškumas prieš meilę

Šėtono vadovaujami, savanaudiškumo ir savanaudiškų interesų dvasia tapo dominuojanti jau pačioje vakarykščio pasaulio pradžioje. Nuodėmė ir

savanaudiškumas toliau dominavo tame pirmajame pasaulyje, todėl prieš pat jo pabaigą žemė „buvo pilna smurto“. (Pradžios 6:11). Tas pats pasakytina ir apie šiandieninį pasaulį. Mes jau dabar esame liudininkai dabartinio pasaulio žlugimo, o jo sunaikinimą lemia pranašų pranašautas didžiojo suspaudimo laikotarpio smurtas. Danieliaus 12:1

Dievo rytojaus pasaulis bus vadovaujamas naujo Valdovo, Kristaus, Karalių Karaliaus ir Viešpačių Viešpaties (Psalmių 72:1-20; Apreiškimo 19:16). Jo valdymas bus grindžiamas meile, o ne savanaudiškumu. Dėl to apaštalas kalba apie tą pasaulį kaip apie „teisingumo pasaulį“ (2 Petro 3:13).

Šėtoniškas nuodėmės ir savanaudiškumo netinkamas valdymas atnešė mirtį, nes „nuodėmės atlygis yra mirtis“ (Romiečiams 6:23). Mesijo teisumo ir meilės karaliavimas atneš gyvybę, nes jis turi karaliauti, kol visi priešai bus pavergti po jo kojomis, o „paskutinis priešas“, kuris bus sunaikintas, yra „mirtis“ (1 Korintiečiams 15:25,26).

Kai turime omenyje šių trijų pasaulių faktą ir jų skirtingas savybes, galime lengvai pamatyti, kad bet kas Biblijoje apie juos sakoma, atrodytų prieštaringa, jei netaikytume įvairių jos teiginių laikotarpiui, kuriam jie priklauso. Pavyzdžiui, apie dabartinį laiką pranašas sako: „Dabar mes vadiname laimingais išdidžiuosius; taip, tie, kurie daro nedorybes, yra išaukštinti; taip, tie, kurie gundo Dievą, yra net išgelbėti.“ Bet apie ateities pasaulį skaitome, kad tada „teisieji klestės“, o „visus nedorėlius jis (Dievas)

sunaikins“. Malachijo 3:15; Psalmių 72:7; Apaštalų darbų 3:23; Psalmių 145:20

Šis Biblijos laikotarpį studijavimo metodas, atrodo, iš dalies yra tas, kurį apaštalas Paulius mini, kai moko Timotiejų uoliai stengtis „teisingai skirstyti tiesos žodį“ (2 Timotiejui 2:15). Jei studijuodami Bibliją stengsimės jos įvairias pranašystes ir pažadus pritaikyti pasauliui ar amžiui, kuriam jie priklauso, atrasime jos mokyme paprastumą, harmoniją ir grožį, kurių anksčiau nesuvokėme. Biblija pati savaime yra harmoninga, ir viskas, kas mums lieka, kad ją suprastume, yra pasiekti harmoniją su ja „“ (Jono 7:17; Luko 11:9,10; Jeremijo 29:13).

Nors pirmieji du „pasauliai“, kuriuos minėjo apaštalas Petras (2 Petro 3:6,7), buvo „šio pasaulio kunigaikščio“ (Jono 14:30) Šėtono valdžioje, o visiška dieviškoji valdžia žmonių reikalų srityje yra paskirta Dievo rytdienos pasauliui, tai nereiškia, kad Dievas visą šį laiką nebuvo suinteresuotas žmonija. Priešingai, per amžius jis nuolat vykdė savo plano parengiamuosius etapus, taip pasirengdamas perimti valdžią ir palaiminti „visas žemės šeimas“ savo laiku, „laikų pilnatvės dispensacijoje“. Pradžios 12:3; Efeziečiams 1:10

Darbas, kurį Dievas atliko tuo metu, kai Šėtonas valdė žmonių mases, vystėsi per progresyvius laikotarpius arba amžius. Dievo Žodis – jo pažadai ir nurodymai savo tautai – labai prisidėjo prie jo darbo įvykdymo žemėje per visus šiuos įvairius amžius, ir jis turėjo ypatingą darbą kiekvienam savo malonės laikotarpiui. Raštuose nėra nieko, kas rodytų, kad

Dievo metodai bendraujant su savo tauta per pirmąjį pasaulį, vakarykštį pasaulį, būtų kaip nors iš esmės pasikeitę.

Tuo metu buvo duoti svarbūs pažadai. Pradžios knygos 3:15 eilutėje mums sakoma, kad moters „palikuonis“ vieną dieną „sutraiskys“ gyvatės galvą. Per Henochą Dievas pažadėjo, kad Viešpats ateis su tūkstančiais savo šventųjų. (Judo 14). Savo santykiuose su Nojumi buvo pateikti tam tikri pavyzdžiai, kurie mums šiandien yra labai vertingi, atsižvelgiant į dabartinio pasaulio pabaigą. Tačiau tik po potvynio Dievo planai pradeda aiškėti, nors, atsižvelgiant į dieviškąjį planą, kaip mes jį matome dabar, tai, kas įvyko prieš potvynį, yra labai reikšminga.

Patriarchalinis amžius

Pirmasis laikotarpis po potvynio gali būti vadinamas patriarchų amžiumi ne todėl, kad šis terminas randamas Biblijoje, bet todėl, kad Biblija aiškiai nurodo, jog šiuo laikotarpiu Dievas bendravo tik su keliais asmenimis, kurie buvo žinomi kaip patriarchai arba Izraelio tėvai, iki Jokūbo mirties ir Izraelio tautos įkūrimo jo dvylikos sūnų.

Dievo darbas ar planas patriarchų amžiuje nebuvo žmonių evangelizacija. Jis kalbėjo Abraomui ir davė jam nuostabius pažadus. Dievas jam pasakė, kad jo tikslas yra palaiminti visas žemės šeimas. Tai rodo Dievo susidomėjimą visa žmonija, bet tuo amžiumi žmonėms apskritai nebuvo suteikta galimybė gauti

pažadėtąsias palaimas. Izaijo 51:2 mums sakoma, kad Dievas pašaukė tik Abraomą. Pradžios 12:1

Būtent patriarchalinio amžiaus metu Sodomos ir Gomoros miestai buvo sunaikinti dėl savo nedorybių, tačiau Dievas nedėjo jokių pastangų, kad šie nedori žmonės atgailautų. Tai žinome iš to, ką Jėzus mums sako Naujajame Testamente. Mokytojas, kuris savo laikais vykdė galingą „ “ tarnystę tam tikruose miestuose, sakė, kad jei tie patys galingi darbai būtų buvę atlikti Sodomoje ir Gomoroje, tie miestai nebūtų buvę sunaikinti, nes jie būtų atgailavę. Akivaizdu, kad Dievas būtų galėjęs duoti tų nedorų miestų gyventojams veiksmingą liudijimą, jei tai būtų buvęs jo planas, bet jis to nepadarė. Vietoj to, jis juos sunaikino, nesuteikdamas jiems galimybės atgailauti. Be to, Jėzus pažadėjo jiems „labiau pakenčiamą“ laiką nei tiems palankiai vertintiems miestams, kurie atsisakė pripažinti jį ir jo galingus darbus.

Kita vertus, turime daryti išvadą, kad šie žmonės buvo įtraukti į Dievo pažadą, kad jis palaimins „visas“ žemės šeimas per Abraomo palikuonis, todėl vienintelis harmoningas požiūris, kurį galime priimti į šią situaciją, yra tas, kad Dievas planuoja prikelti iš mirusiųjų sodomiečius, kad juos palaimintų. Būtent tai pranašas Ezekielis prognozuoja savo pranašystės 16 skyriuje, nuo 44 eilutės iki skyriaus pabaigos.

Pažadėta palikuonė

Pažadas, kurį Dievas davė Abraomui patriarchų amžiuje, vėliau buvo patvirtintas dieviškuoju priesaika (Pradžios 22:16-18; Hebrajams 6:13-18). Tai buvo

nuostabus pažadas, kuriame Dievas atskleidžia savo tikslą palaiminti visas žemės šeimas. Jis buvo patvirtintas Izaokui ir Jokūbui, o Jokūbo mirties metu – jo dvylikai sūnums, kurie sudarė Izraelio tautos branduolį. Abraomas nesuprato visos šio pažado reikšmės. Jis nesuvokė, pvz., kad palaiminimo sėkla bus dvasinė sėkla.

Abraomas taip pat aiškiai nesuprato, kad Dievas sudarė su juo dvi sandoros dalis: viena dalis numatė „palikuonio“ vystymąsi, o kita – pažadėtų palaiminimų suteikimą per tą palikuonį. Abraomas neabejotinai manė, kad stebuklingas vaikas Izaokas bus pažadėta sėkla, ir jis taip tikėjo Dievo gebėjimu išpildyti savo pažadus, kad tikėjo, jog Izaokas bus prikeltas iš mirusiųjų, jei jis paaukos jį kaip Dievas įsakė. Hebrajams 11:17-19

Hebrajams 11:13,39 ir Apaštalų darbų 7:5 apaštalas mums sako, kad Abraomas mirė, nesulaukęs, kol jam buvo išpildytas pažadas; tačiau kol jis gyveno, jis „ieškojo miesto, turinčio pamatus, kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas“. (Hebrajams 11:10). Miestas Abraomui buvo vyriausybės arba karalystės centras, todėl jis tikėjosi, kad Dievas žemėje įkurs karalystę, kurioje Abraomo palikuonys užims svarbią vietą. Pažadas, duotas Abraomui, buvo vienas iš Senojo Testamento pažadų apie ateinančią Mesijo karalystę.

Abraomas, kaip ir kiti to amžiaus patriarchai, turės labai svarbų vaidmenį Mesijo karalystės žemiškojoje fazėje; Dievo pažadas jiems ir jų paklusnus tikėjimas tuo pažadu turėjo didelę įtaką jų pasirengimui tam vaidmeniui. Be to, Dievo pažadais patriarchams ir jo

elgesiu su jais buvo labai svarbus vaidmuo aiškiau atskleidžiant jo planus vėlesnių amžių žmonėms. Žvelgiant iš šios perspektyvos, matome, kad nors Dievas patriarchų amžiuje ir nebandė atsiversti pasaulio, tačiau jis atliko labai svarbų darbą, susijusį su jo planu. Dievo darbas tuo amžiuje, kaip visada, buvo didžiulis sėkmės.

Žydų amžius

Žydų amžius, kitas Dievo plano etapas, prasidėjo Jokūbo mirtimi ir baigėsi pirmuoju Jėzaus atėjimu. Pavadinimas „žydų amžius“ naudojamas šiam laikotarpiui apibūdinti, nes jis rodo, kaip Dievas tęsė parengiamąjį darbą, kad galiausiai įkurtų savo karalystę ir palaimintų visas tautas. Tuo metu Dievas bendravo tik su viena tauta – žydų tauta. Per pranašą Jis jiems paskelbė: „Iš visų žemės giminių aš pažįstu tik jus“ (Amos 3:2).

Dievas davė Izraeliui savo Įstatymą. Jis pasiuntė jiems savo pranašus. Per jų kunigystę Jis įsteigė palapinės tarnystę, kuri, pagal Naująjį Testamentą, pranašavo „būsimos gėrybės“. (Hebrajams 9:11,23; 10:1). Dievas pažadėjo šiai tautai, kad jei jie bus Jam ištikimi, Jis padarys juos „kunigų karalyste ir šventa tauta“ (Išėjimo 19:5,6). Tai reiškė, kad per juos Dievas išdalins savo pažadėtus palaiminimus visoms žemės šeimoms.

Tačiau Izraelis nebuvo vertas šios aukštos ir garbingos padėties dieviškajame plane (Romiečiams 11:7). Kai jų „Mesijas atėjo pas juos, jie jį atmetė ir dėl to buvo atstumti iš šios ypatingos dieviškosios

malonės padėties. Tačiau Dievo darbas žydų amžiuje nebuvo nesėkmė. Paulius mums sako, kad Įstatymas tarnavo kaip „mokytojas“, kad atvestų žydus prie Kristaus (Galatams 3:24). Žydų nesugebėjimas laikytis tobulos Dievo Įstatymo ir taip įgyti gyvenimą įrodė Kristaus atpirkimo darbo būtinybę. Visos tautos galiausiai išmoks tą pačią didžią pamoką, būtent, kad reikia Atpirkėjo.

Dievas žydų amžiuje atliko ir kitų svarbių dalykų. Jo santykiai su Izraeliu, jų sėkmės ir nesėkmės yra vertingi pavyzdžiai ir gairės šių laikų dvasiniam Izraeliui. Šimtai pažadų, duotų Izraeliui per pranašus, sudaro daugelio svarbių dieviškojo plano bruožų apibendrinimą ir taip tarnauja kaip gidas Mokytojo pasekėjams, besiruošiant bendrai paveldėti su Juo Mesijo karalystę. Kitais atžvilgiais žydų amžiaus Dievo darbas taip pat užima svarbią vietą dieviškajame plane dėl žmonių atkūrimo. Dievo darbas žydų amžiuje nebuvo nesėkmė, bet įvykdė dieviškai numatytą tikslą.

Žydų amžius baigėsi su pirmuoju Jėzaus atėjimu. Per jo tarnystę ir trejus su puse metų po to dieviška malonė žydams tęsėsi; ir laikydamasis šio susitarimo, Jėzus apribojo savo tarnystę, taip pat ir savo mokinių tarnystę, Izraelio tauta iki savo prisikėlimo iš mirusiųjų. Jėzus savo mokiniams sakė: „Nesikreipkite į pagonių kelią ir į jokių samariečių miestą neikite, bet eikite pas Izraelio namų paklydusias avis.“ Mato 10:5,6

Evangelijos amžius

Po prisikėlimo Jėzus savo mokiniams liepė išplėsti tarnystę visoms tautoms, bet net ir tada jie turėjo pradėti nuo Jeruzalės. (Luko 24:45–49; Mato 28:19, 20). Pagal Danieliaus pranašystę (Danieliaus 9:24–27), kurioje jis kalba apie Mesiją, kuris bus „nukirstas“ „savaitės“ viduryje, po Jėzaus mirties Izraeliui turėjo būti parodytas palankumas trejus su puse metų, todėl ir buvo duotas įsakymas „pradėti nuo Jeruzalės“. „Savaitė“ pranašišrame laike reiškia septynerius metus, skaičiuojant po vienerius metus už vieną dieną. Skaičių 14:33,34; Ezechielio 4:6; Danielio 12:11,12; Apreiškimo 11:2,3

Taigi „pradedant nuo Jeruzalės“ prasidėjo Evangelijos amžiaus darbas. Šis amžius tęsis iki antrojo Kristaus atėjimo, kuris taip pat yra Dievo rytojaus pasaulio pradžia. Terminas „Evangelijos amžius“ pasirinktas šiam laikotarpiui tarp pirmojo ir antrojo Kristaus atėjimo apibūdinti, nes Šventajame Rašte rašoma, kad Dievo darbas šiuo laikotarpiu vykdomas skelbiant Evangeliją, arba „gerąją naujieną“ apie karalystę.

Kaip jau minėta, patriarchų amžiuje Dievas vykdė savo darbą, atrinkdamas ir bendraudamas su tam tikrais patriarchais. Žydų amžiuje jo darbas buvo vykdomas bendraujant su žydų tauta, vadinama „;“, tačiau Evangelijos amžiuje Dievas neapsiriboja savo malone tam tikrais išskirtiniais asmenimis, kaip darė patriarchalinio amžiaus metu, arba viena tauta, kaip darė žydų amžiaus metu, bet įpareigojo visus savo

žmones skelbti karalystės gerąją naujieną visoms tautoms; ir tie, kurie atsiliepė į tą žinią, buvo tie, kuriems Dievas suteikė savo malonę, pakviesdamas juos dalyvauti savo amžių plane.

Koks tuomet buvo Dievo darbo tikslas Evangelijos amžiuje? Atsakymas į šį klausimą pateikiamas Apaštalų darbų 15:13-18. Čia mums sakoma, kad Dievas aplankė pagonis, „kad iš jų paimtų tautą savo vardui“. Žydai, kaip tauta, turėjo būti ta tauta, ir keletas iš jų priėmė Kristų, o tiems, kurie tai padarė, „Jis davė galią tapti Dievo sūnumis“ (Jono 1:12).“ (Jono 1:12). Tačiau pagal dieviškąjį planą ši „tauta jo vardui“ turėjo būti sudaryta iš 144 000 žmonių – tai nemažas skaičius kai kurių požiūriu, bet, palyginti su visa žmonija ar netgi prisiekusiais krikščionimis, tai iš tiesų yra tik „maža kaimenė“. Luko 12:32

Romiečiams 11:17-24 apaštalas aiškina, kad pagonys gali gauti specialias šio Evangelijos amžiaus privilegijas, nes žydai, kaip „natūralios šakos“, buvo nupjauti dėl savo netikėjimo. Tai reiškia, kad kai šie „žmonės jo vardui“ yra atrenkami iš pagonių, jie iš tiesų užima žydų, atstumtų pagal pirminę izraelitų programą, vietą – natūralus, kūniškas Izraelio namas praranda šią ypatingos malonės vietą. Tai yra priežastis, kodėl „ „ Apreiškimo 7:4-8 ir 14:1-3 randame visą 144 000 žmonių grupę, vaizduojamą pagal izraelitų paveikslą.

Atkreipkite dėmesį, kad čia ši „mažoji kaimenė“, kuri yra su „Avinėliu“ ant Siono kalno, yra apibūdinama kaip turinti Avinėlio Tėvo vardą, įrašytą ant kaktos. Taigi, jie yra parodyti kaip „tauta jo vardui“, tai yra,

nešanti jo vardą. Apreiškimo 19:7 toje pačioje grupėje vaizduojama kaip tapusi Avinėlio „žmona“ ir taip pat ji dalijasi savo Dangiškojo Tėvo pavarde (žr. taip pat Apreiškimo 21:2 ir 22:17).

Dievo valdovų namai

Atsižvelgiant į bendrą Dievo Žodžio liudijimą, ši „tauta jo vardui“, surinkta iš visų tautų per Evangeliją, yra Dievo valdovų namai. Michėjo 4:1-4 mums pasakojama apie dieviškosios karalystės įkūrimą visoje žemėje, ir ši karalystė (pranašystėje simbolizuojama kaip „kalnas“) yra pavaizduota kaip sudaryta iš „Viešpaties namų“. Visos paveldimosios valdovų dinastijos šiame blogame pasaulyje buvo šeimos susitarimai, pagal kuriuos iš kartos į kartą valdovai paveldėdavo „teisę“ valdyti.

Taigi Dievas mums sako, kad jo karalystė turi būti valdovų namų, kurie taip pat turi būti šeimos susitarimas, rankose. Šios šeimos nariai gauna teisę valdyti paveldėjimo būdu ir todėl, kad jie yra šeimos dalis. Tačiau tai nėra žemiškoji šeima, o dieviškoji šeima. Tai yra Dievo šeima. Jos vadovas yra jo „viengimė“ ir mylimas Sūnus, Kristus Jėzus. Be Jėzaus, tie, kurie seka jo pėdomis, yra priimami į dieviškąją šeimą ir tampa Dievo sūnumis. Kolosiečiams 1:18; Jono 1:12; 1 Jono 3:1,2

Apaštalas toliau aiškina, kad jei mes esame sūnūs, tai esame „Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi“. (Romiečiams 8:16,17). Visiems šiems bendriems paveldėtojams pažadėta vieta Dievo valdžioje, o pats Evangelijos amžiaus tikslas yra

atrinkti ir paruošti tuos, kurie, kaip dangaus karališkosios šeimos nariai, tūkstantį metų gyvens ir viešpataus su Kristumi. Apreiškimo 20:4; Psalmė 2:9; Apreiškimo 2:26,27; 1 Korintiečiams 6:2,3

Baigus Evangelijos amžiaus darbą, niekas nebetrukdo Dievo naujojo pasaulio, kuris bus rytoj, sukūrimui. Artėjant šiandieninio pasaulio pabaigai, įvyksta Kristaus antrasis atėjimas, kuris (pasaulio atžvilgiu) yra „kaip vagis naktį“. Kristus pirmiausia ateina paimti savo nuotaką. (Jono 14:3; Apreiškimo 19:7; 21:2). Kai jo nuotaka, arba bažnyčia, susijungs su juo dangaus šlovėje, tada išsipildys Apreiškimo 22:17 pažadas, kur skaitome, kad „Dvasia ir nuotaka sako: „Ateik, ... Imk gyvenimo vandenį nemokamai“.

Pirmasis amžius naujajame pasaulyje

Pirmieji tūkstantis metų naujajame pasaulyje gali būti vadinami Tūkstantmečiu arba Mesijiniu amžiumi. Būtent per tuos tūkstantį metų bažnyčia, surinkta iš pasaulio per šį Evangelijos amžių, valdys su Jėzumi, kad išdalytų Dievo pažadėtus palaiminimus „visoms žemės šeimoms“. (Pradžios 12:1-3; Galatams 3:16,27-29; Apreiškimo 5:10; Mato 19:28). Būtent Mesijo amžiuje Dievo didysis planas pasieks savo šlovingą ir pergalingą pabaigą. Efeziečiams 1:10

Tačiau prieš prasidedant Tūkstantmečio amžiui, pasaulis turi išgyventi „tokį sunkų laikotarpį, kokio nebuvo nuo tautos susikūrimo“ (Danieliaus 12:1). Yra visos priežastys manyti, kad mes dabar gyvename šiuo laikotarpiu ir kad dabartinis pasaulio sielvartas yra dalis „sunkių laikų“, kuriais baigiasi šis amžius.

Kadangi bažnyčios žmonės paprastai manė, kad Dievas norėjo, jog pasaulis atsiverstų per šį Evangelijos amžių, dabartinis civilizacijos žlugimas jiems kelia sumaištį ir linkęs sunaikinti tikėjimą Dievu ir krikščionyste (Jeremijas 8:15). Tačiau kai suprantame, kad šio amžiaus darbas buvo tik surinkti iš pasaulio tuos, kurie kitame amžiuje viešpataus su Kristumi, tada dabartinis akivaizdus krikščionybės žlugimas tampa suprantamas.

Tiesą sakant, pats Jėzus aiškiai užsiminė, kad, kai ateis jo antrojo atėjimo laikas, žemėje liks labai mažai tikėjimo (Luko 18:8). Paulius pranašavo, kad „paskutinėmis dienomis“ ateis pavojingi laikai ir žmonės bus „daugiau mėgstantys malonumus nei Dievą“ (2 Timotiejui 3:4). (2 Timotiejui 3:4). Parabolėje apie kviečius ir rauges Jėzus aiškiai pasakė, kad didžioji dalis jo pasekėjų bus tik apsimetėliai krikščionys ir kad amžiaus pabaigoje šios konfesinės grupės bus sunaikintos.

Šis raugų sudeginimas amžiaus pabaigoje yra tai, kas iš dalies sudaro didįjį sunkumų laikotarpį, kuriuo amžius baigiasi. Bet tai nereiškia, kad amžiaus darbas buvo nesėkmingas. Dievo darbas šiame amžiuje, kaip ir visuose ankstesniuose amžiuose, buvo nuostabus sėkmės pavyzdys. Visi jo tikrieji „kviečiai“ galiausiai bus surinkti į dangaus klėtį, ir tada jie „švies kaip saulė savo Tėvo karalystėje“. (Mato 13:43). Todėl, kad ir koku mastu matytume, kaip tariamai krikščionybė nyksta, prisiminkime, kad niekas negali įvykti be Dievo leidimo ir kad tai, kas mums gali atrodyti nelaime, yra tik pasirengimas

tikrosios krikščionybės įtvirtinimui per tūkstantmetę karalystės valdžią.

Edeno rojus

Dabar panagrinėkime Dievo plano vystymąsi iš šiek tiek kitokio požiūrio taško. Mes atkreipėme dėmesį į laiko elemento didelę svarbą dieviškuose susitarimuose – kaip Dievo planas vystėsi iš vieno amžiaus į kitą – ir dabar panagrinėsime dievišką programą, kaip ji susijusi su skirtingais būties lygmenimis arba gyvenimo sferomis. Kai Efeziečiams 1:10 apaštalas apibūdina dieviškojo plano užbaigimą „laiko pilnatvės dispensacijoje“, jis skelbia, kad tada viskas bus surinkta po Kristumi, tiek tai, kas yra „danguje“, tiek tai, kas yra „žemėje“.

Šventajame Rašte randame, kad minimos dvi išgelbėjimai: vienas – dangiškasis, kitas – žemiškasis. Neatsižvelgiant į šį faktą, kai studijuojame Bibliją, atsiranda daug akivaizdžių prieštaravimų. Dauguma Senojo Testamento ir kai kurios Naujojo Testamento pažadų apibūdina žemiškus palaiminimus, o dauguma Naujojo Testamento pažadų ir Senojo Testamento pranašiskų pažadų apie bažnyčią apibūdina dangišką viltį. Norėdami pamatyti tarp jų esančią harmoniją, turime tinkamai pritaikyti šiuos pažadus laikui.

Mes pabrėžiame, kad Adomas buvo sukurtas gyventi žemėje, o žemė buvo sukurta kaip žmogaus namai (Izaijo 45:18; Psalmių 115:16). Adomui nebuvo pasakyta nieko apie patekimą į dangų. Jam buvo pasakyta, kad jei jis nepaklus Dievo įstatymui, jis

mirs. Atvirkščiai taip pat būtų buvę tiesa – jei jis nebūtų nepaklūęs, jis nebūtų miręs. Jei Adomas nebūtų pažeidęs dieviškojo įstatymo, įsakymas daugintis, užpildyti žemę ir ją pavergti būtų buvęs įvykdytas be nuodėmės, ligų ir mirties.

Tokiu atveju Adomas ir jo vaikai būtų toliau gyvenę žemėje be mirties baimės. Kai įsakymas užpildyti žemę būtų buvęs visiškai įvykdytas, ši žmonijos funkcija būtų providencialiai pasibaigusi, o žemė būtų likusi užpildyta tobula ir laiminga žmonių šeima, besimėgaujanti Dievo malone per visus begalinius amžius. Tačiau taip neatsitiko, nes Adomas nepakluso dieviškejai įstatymui, ir jam buvo paskirta iš anksto numatyta mirties bausmė. Tačiau tai nereiškia, kad Dievo tikslas, kuriant žmogų, žlugo.

Dėl Adomo nuodėmės visa žmonija gimė nuodėmės ir mirties, o ne tobulumo ir gyvenimo būsenoje. Paulius aiškina, kad dėl vieno žmogaus nepaklūsnumo nuodėmė įėjo į pasaulį, o dėl nuodėmės – mirtis, taigi mirtis perėjo visiems, nes visi nusidėjo (Romiečiams 5:12, 19). Adomo nuopuolio pasekmė buvo mirties nuosprendis, vos tik jis nusidėjo, ir būtent tokiomis sąlygomis jis susilaukė vaikų. Todėl ir jie buvo mirties kelyje, nes srovė negalėjo pakilti aukščiau savo šaltinio.

Atitinkama kaina

Prisiminkime, kad kai Adomas nusidėjo, jam nebuvo pasakyta nieko apie tai, kad po mirties jis pateks į dangų ar pragarą. Jam buvo pasakyta, kad jis turės mirti, o tai reiškė tiesiog tai, kad jis prarado privilegiją

gyventi ir mėgautis tobulą Edeno sodą – tą žemišką rojų. Taigi Adomo nuodėmė reiškė rojaus praradimą. Todėl Dievo išgelbėjimo planas būtinai yra toks, kuris numato rojaus atkūrimą. Bet kaip tai turi būti padaryta? Raštai atsako, kad tai yra padaryta per Kristaus atperkamąjį darbą.

Vienas iš Šventojo Rašto terminų, vartojamų ryšium su atpirkimo darbu, yra „išpirka“. Paulius mums sako, kad „žmogus“ Kristus Jėzus atidavė save kaip „išpirką“ už visus (1 Timotiejui 2:5,6). Šioje ištraukoje graikiškas žodis, išverstas kaip „išpirka“, yra „*antilutron*“, kuris reiškia „atitinkamą kainą“. Žmogus Jėzus, kuris mirė kaip Atpirkėjas ant Kalvarijos kryžiaus, buvo tiksliai atitinkama kaina už tobulą žmogų Adomą, kuris nusidėjo. Apie Jėzų sakoma, kad jis „tapo kūnu“ ir kad tai buvo padaryta „dėl mirties kančios, ... kad jis Dievo malone paragautų mirties už kiekvieną žmogų“. Jono 1:14; Hebrajams 2:9

Kai įvyko pirmasis Jėzaus atėjimas, pagrindinis jo tuo metu vykdyto plano bruožas buvo jo gyvybės paaukojimas už viso pasaulio nuodėmes. Jonas Krikštytojas apie Jėzų pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmes.“ Jono 1:29

Jeigu nebūtų buvę papildomo dieviškojo plano parengiamojo etapo, Dievo darbas po Jėzaus mirties ir prisikėlimo būtų buvęs atkurti puolusiam žmogui jo prarastą padėtį – rojų. Tuomet tikintiesiems būtų buvęs perduotas toks pranešimas: „Ateikite... Imkite gyvenimo vandenį nemokamai“ (Apreiškimo 22:17). (Apreiškimo 22:17). Per Jėzų buvo numatyta panaikinti mirties nuosprendį, kuris buvo paskelbtas

Adomui, o per jį – visai žmonijai; taigi, kitas logiškas žingsnis būtų buvęs pradėti atkūrimo darbą.

Tačiau tai nebuvo darbas, kurį apaštalai pradėjo per Sekmines. Tiesa, Jėzus išgydė keletą savo laikų ligonių ir prikėlė keletą mirusiųjų, bet tai buvo tik jo būsimo darbo iliustracija. (Jono 2:11). Apaštalas Paulius aiškina, kad Dvasios dovanos, kurios buvo suteiktos ankstyvajai Bažnyčiai ir kuriomis buvo atlikta ribotas skaičius stebuklų, turėjo „pasibaigti“ arba išnykti. (1 Kor 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Nuo to laiko kai kurie žmonės tvirtino, kad gali daryti stebuklus Kristaus vardu, bet mirusieji nebuvo prikeliama, o tik labai maža dalis ligonių tvirtino, kad buvo stebuklingai išgydyti, ir šių tvirtinimų autentiškumas yra abejotinas.

Jėzaus mokiniams nebuvo pažadėta sveikata ir amžinas gyvenimas žemėje. Jiems buvo pasakyta, kad jei jie nori būti tikrais Kristaus mokiniais, jie turi tikėtis kentėti ir mirti su juo. „Jei kas nori eiti paskui mane, teatsisako savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi“, – taip Mokytojas išdėstė šį klausimą tiems, kurie norėjo sužinoti mokinytės sąlygas. Mato 16:24

Natūralu manyti, kad jei, kaip atskleidžia Raštai, Jėzus mirė vietoje nusidėjėlių, tie, kurie tiki juo, neturės mirti. Tai bus tiesa Dievo pasaulyje ateityje, bet per šį Evangelijos amžių vystosi kita dieviškojo išgelbėjimo plano fazė, ir tai yra svarbiausia.

Koks yra tas plano etapas? Tai Kristaus bažnyčios pašaukimas ir atranka, jos narių paruošimas dalytis su juo darbu, kuriuo žmonijai bus suteikta gyvybė

Mesijo amžiuje. Apaštalas tai apibūdina kaip „dangiškąjį pašaukimą“. (Hebrajams 3:1; Filipiečiams 3:14). Jėzus užsiminė apie tai savo pasakyme turtingam jaunuoliui, kai jam sakė, kad jei jis seks paskui jį iki mirties, turės „lobį danguje“. Luko 18:18-22

Paruošta vieta

Jėzus taip pat užsiminė apie savo pasekėjų dangiškąją viltį, kai jiems pažadėjo: „Aš einu jums paruošti vietas. Ir jei aš eisiu, ... aš vėl sugrįšiu ir paimsiu jus pas save, kad ten, kur aš esu, ir jūs būtumėte.“ (Jono 14:2,3). Petras nurodo bažnyčios dangiškąją viltį sakydamas: „Dėl to mums duotos didžios ir brangios pažadai, kad jūs jais taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais.“ 2 Petro 1:4

Paulius ragina krikščionis nukreipti savo jausmus į „tai, kas aukštybėse“. Jis mums sako, kad tai, kas aukštybėse, yra „ten, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje“. (Kolosiečiams 3:1,2). Tai rodo, kad bažnyčios atlygis bus toks pat kaip ir Jėzaus atlygis. Tai taip pat pabrėžia apaštalas, sakydamas: „Jei mes esame sujungti su Juo jo mirties panašumu, tai būsimė ir jo prisikėlimo panašumu.“ Romiečiams 6:5

Pastarajame tekste paaiškinama, kodėl Jėzaus pasekėjai šiame amžiuje negauna atkurto amžino žmogiškojo gyvenimo – tai todėl, kad jie yra pakviesti mirti su Jėzumi. Kitaip tariant, dieviškojo plano aukojimo darbas nebuvo baigtas Kalvarijoje. Tai aiškiai išdėsto Paulius Romiečiams 12:1, kur skaitome: „Todėl, broliai, aš jus maldauju, Dievo

gailestingumo dėka, kad jūs paaukotumėte savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui priimtina auką, jūsų protingą tarnystę.“

Kolosiečiams 1:24 Paulius kalba apie „Kristaus kančių trūkumo“ užpildymą. Kitos ištraukos vaizduoja bažnyčią aukos vaidmenyje, atiduodančią savo gyvybę, vykdydama Dievo valią. Būtent apie šį krikščionių aukojimąsi apaštalas kalba kaip apie „sodinimą kartu“ su Kristaus mirties „panašumu“. Jėzus nemirė kaip nusikaltėlis, pasmerkta mirčiai. Jis mirė aukojantis save kaip savanorišką auką už nuodėmes. Jo mirtis užtikrina teisinį Adomo nuodėmės ir, per Adomą, visos žmonijos paveldėtų nuodėmių panaikinimą.

Išteisinti per Kristų

Tada kai kurie gali paklausti, kaip Jėzaus pasekėjai galėjo mirti taip pat, kaip mirė jis? Ar jie nėra nupuolusios rasės nariai, pasmerkti mirčiai, kaip ir visa žmonija? Jie buvo tokie, bet Raštai mums sako, kad po Jėzaus prisikėlimo jis pasirodė Dievo akivaizdoje už mus. (Hebrajams 9:24). Tai reiškia, kad jo aukos nuopelnai išlaisvina visus jo pašvęstus pasekėjus nuo pasmerkimo, kad jų mirtis Dievo nebebūtų laikoma pasmerkimo, bet aukos mirtimi.

Romiečiams 6:10,11 Paulius sako krikščionims, kad jie gali „laikyti“ save „tikrai mirusiais nuodėmei“, kaip Jėzus „mirė nuodėmei“, tai yra, kaip auka už nuodėmes. Tai nereiškia, kad bažnyčios aukojimo darbas yra reikalingas, kad žmonija būtų išgelbėta. Viską tai atliko Jėzus. Tai reiškia, kad Dievas priima

bažnyčios aukas tarsi jos būtų tobulų žmonių aukos ir kad per šias aukas bažnyčia yra pasirengusi dirbti su Jėzumi Mesijo amžiuje kaip visos žmonijos gyvybės teikėja.

Tie, kurie sudaro tikrąją Kristaus bažnyčią – kurių vardai yra „įrašyti danguje“ – buvo pašaukti iš pasaulio ir įtikinti, kad per Kristaus kraują jų netobuli darbai yra priimtini Dievui. Remiantis jų pasiryžimu paaukoti žemiškąjį gyvenimą, jiems pažadėta dangiškoji atlygis. Taigi jie keliauja siauru aukos keliu, vedančiu į šlovę, garbę ir nemirtingumą. Mato 10:39; Romiečiams 2:7

Tik bažnyčiai suteikiama nemirtingumo viltis. Adomas nebuvo nemirtingas, nes būti nemirtingu reiškia būti apsaugotam nuo mirties. Žmogus nebus nemirtingas, kai bus atkurtas tobulumas Mesijo amžiaus pabaigoje, bet visi tikri, ištikimi šio Evangelijos amžiaus krikščionys galiausiai bus išaukštinti iki nemirtingumo. Jie taps tokie, kokie dabar yra Jėzus, išaukštinti, dangiški būtybės; jie matys jį tokį, koks jis yra, bus su juo karalystėje ir karaliaus su juo tūkstantį metų. 1 Jono 3:2; Apreiškimo 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Atkurta rojus

Kai Evangelijos amžiaus darbas bus baigtas ir visi tikri krikščionys bus suvienyti su Jėzumi dangaus karalystės „ „ fazėje, tada prasidės darbas atkurti žmoniją gyvybei žemėje.

Apaštalas Petras apie šį Mesijo amžiaus darbą kalba kaip apie „atstatymą“ ir sako mums, kad apie tai

kalbėjo visi Dievo šventieji pranašai nuo pasaulio pradžios. (Apostolų darbai 3:20,21). Būtent šie šventųjų pranašų liudijimai apibūdina žemiškąsias gyvenimo palaimas, kurios ateis žmonijai po antrojo Kristaus atėjimo. Šių žemiškųjų pažadų išsipildymas turi palaukti, kol bus užbaigtas šios Evangelijos amžiaus bažnyčios darbas, kuri yra surinkta pas Kristų dangiškojoje plotmėje – vietoje, kurią Jėzus paruošė jai. Jono 14:1-3

Baigus Evangelijos amžiaus darbą, prasidės žmonijos surinkimas po Kristumi, ne dvasiniame, bet žemiškame lygmenyje. Taip viskas bus surinkta po Kristumi, „kas yra danguje ir kas yra žemėje, netgi jame“. (Efeziečiams 1:10). Bažnyčios surinkimas, kuris prasidėjo Evangelijos amžiaus pradžioje, turi būti užbaigtas, o visa bažnyčia suvienyta su Kristumi šlovėje, prieš pat Mesijo amžiaus pradžią; todėl mums sakoma, kad šioje „laiko pilnatvės dispensacijoje“ bus užbaigtas tiek dangiškasis, tiek žemiškasis surinkimas pas Kristų.

Žemieji kunigaikščiai

Pirmieji, kurie bus atkurti į žemišką tobulumą ir gyvenimą, bus ištikimi praeities tarnai. Jie buvo Izraelio tėvai, bet taps Kristaus vaikais ir bus padaryti „kunigaikščiais visoje žemėje“. (Psalmė 45:16). Jėzus sakė, kad Abraomas, Izaokas, Jokūbas ir visi pranašai bus gerbiami kaip žmonių mokytojai per tą karalystės laikotarpį. (Mato 8:11; Luko 13:28-30). Jie bus dieviškojo Kristaus žemiškieji atstovai ir jiems bus

patikėta užduotis administruoti tos naujos karalystės įstatymus.

Šie dieviškojo Kristaus žemiškieji atstovai bus palaikomi stebuklinga galia, kad nebūtų galimybės išvengti tuomet nustatytų įstatymų, kurie bus Kristaus įstatymai. Mums sakoma, kad tuomet įvyks taip, kad „kiekviena siela, kuri neklausys (nepaklus) tam pranašui, bus sunaikinta iš tautos“ (Apaštalų darbai 3:23). Tie, kurie laikysis Mesijo karalystės įstatymų, nemirs. Jie bus atkurti iki tobulumo, kurį prarado tėvas Adomas, ir remdamiesi tuo žemiškuoju tobulumu turės galimybę gyventi žemėje amžinai. Tai reiškia terminas „atstatymas“, kurį vartojo apaštalas Petras, ir terminas „atgimimas“, kurį vartojo Mokytojas. Mato 19:28

Šimtuose biblinių pažadų, susijusių su atstatymo palaiminimais, kurie netrukus ateis į pasaulį, turime daugybės būdų, kaip tai atneš laimę žmonėms ir išspręs jų problemas, apibendrinimą. Mums sakoma, kad Dievo pažinimas užpildys visą žemę, kaip vandenys užpildo jūrą (Izaijo 11:9). Mums sakoma, kad Viešpats kreipsis į žmones su tyra žinia, leidžiančia visai žmonijai „šaukti Viešpaties vardo, tarnauti Jam vieningai“ (Sofonijas 3:9).

Mums taip pat sakoma, kad tada Dievo įstatymas bus įrašytas žmonių širdyse (Jeremijas 31:33,34). Tai apibūdina vieną iš būdų, kuriais žmogus bus atkurtas iki tobulumo, kurį jis prarado, kai Adomas Edeno sode pažeidė Dievo įstatymą.

Dieviškojo įstatymo įrašymas į žmonių širdis pareikalaus Dievo pagalbos. Tuomet stebuklinga galia bus prieinama tiems, kuriems reikia pagalbos ir kurie paklūsta karalystės taisyklėms.

Apie tą laiką mums sakoma, kad žmonės „išmoks teisumo“ (Izaijo 26:9). Jie taip pat išmoks pažinti Viešpatį, kurio pažinimas yra amžinasis gyvenimas. (Jono 17:3). Šėtonas bus surištas, o visos blogos įtakos bus suvaržytos. (Apreiškimo 20:1,2). Kelias atgal į gyvenimą bus toks aiškus, kad „keliauninkai, nors ir kvailiai, nepasiklys jame“. Izaijas 35:8,9

Kiek tai skirsis nuo sąlygų, su kuriomis dabar susiduria krikščionys! Pastarieji eina „siauru keliu“, kurį sunku rasti, o tie, kurie jį randa ir juo eina, yra gundomi ir bandomi beveik kiekviename žingsnyje. (Mato 7:13,14). Žinoma, Dievas jiems padeda, ir jų atlygis yra nepaprastai didelis. Bet kai bus atidarytas atkūrimo „greitkelis“, šio amžiaus išbandymai bus pasibaigę, ir žmonijai bus suteikta visa reikalinga pagalba, kad ji galėtų greitai ir visiškai sugrįžti į tobulumą ir amžinąjį gyvenimą žemėje.

Tai yra Dievo planas ateities pasauliui. Ilgi pasirengimo metai dabar beveik baigėsi. „Mykolas“, Dievo ateities pasaulio karalius, jau atsistojo, ir jo sugrįžimas, kad paimtų savo nuotaką ir prisiimtų karališkąją valdžią tautoms, sukelia „tokį sunkų laikotarpį, kokio nebuvo nuo tautų susikūrimo“. (Danieliaus 12:1). Šis vargas, nors ir skausmingas, ruošia pasaulį priimti naująjį Karalių, kurio buvimas dar nėra pripažintas ir patvirtintas. Bet kai jo šlovė bus apreikšta, „visa kūrinija ją pamatys“. Izaijo 40:5

Iš Jeruzalės „jo valdžia ir taika“ palaipsniui plis, kol apims visas tautas, atnešdama joms džiaugsmą, taiką ir amžinąjį gyvenimą. (Izaijas 9:6,7). Kai žemės tautos taps dar nuolankesnės nei yra šiandien, jos sakys: „Eikime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus, ir Jis mus mokys savo kelių, ir mes eisime Jo takais.“ Kai jos bus taip mokomos Viešpaties kelių, jos „savo kardus sukalės į plūgus, o ietis – į kirtimo peilius; tauta nebekels kardo prieš tautą ir nebemokysis karo“ (Mika 4:1-4; Izaijas 2:2-4).

Taip, Dievas turi planą, ir per amžius jis nuosekliai artėja prie pabaigos. Dabar mes esame „laiko pilnatvės dispensacijos“ slenksčioje, kai dieviškojo plano didysis finalas bus įgyvendintas „ “ (Dievo karalystė) visų tautų palaiminimui taika, laime ir amžinu gyvenimu. Tas dieviškojo plano finalas bus Dievo atsakymas į krikščionių maldą: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje.“ Mato 6:10

Jei žinome Dievo planą ir tai, ką jis netrukus reikš nelaimės ištiktam pasauliui, turime privilegiją apie tai pasakoti kitiems. Tai yra tikroji Evangelijos žinia, „gera naujiena“, kurios centre yra Kristaus atperkamoji veikla. Kai turime progą, pasakykime žmonėms, kad Dievo planas niekur nebuvo nesėkmingas, bet vyksta pagal Jo tikslą ir artėja prie šlovingos pabaigos. Jo darbas vakarykščiame pasaulyje nebuvo nesėkmingas. Jo darbas šiandieniniame pasaulyje nėra nesėkmingas. Jo darbas rytojaus pasaulyje nebus nesėkmingas. Izaijas 42:4; 55:10,11; 53:10

Kadangi Dievo planas netrūkų bus įvykdytas Jo rytojaus pasaulyje, visa žemė netrūkų taps rojumi, ir viskas, kas buvo prarasta Edeno sode ir atpirko Jėzaus mirtimi, bus grąžinta žmonėms. Taip Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų, ir mirtis bus nugalėta. Apreiškimo 21:1-5; 1 Korintiečiams 15:54